

Žalm 1 z Bible 21 (nemusí se nutně číst, může být k modlitbě)

Blaze člověku, který nechodí, jak radí ničemní, na cestě hříšných nestojí, ve spolku posměvačů nesedí. Zákon Hospodinův je jeho radostí – o tomto Zákoně dnem i nocí přemýšlí.

Bude jako strom na břehu řeky vsazený, který své ovoce ve svůj čas přináší, kterému nikdy neuvadne listí – cokoli činí, se podaří!

Jinak se ale povede ničemným: budou jak pleva, již vítr unáší. Ničemní na soudu neobstojí, stejně tak hříšní uprostřed poctivých. Cestu poctivých dobře zná Hospodin, cesta ničemných se vniveč obrátí.

Dopis Židům 11:1-6

Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme. K takové víře předků se Bůh přiznal svým svědectvím. Ve víře chápeme, že Božím slovem byly založeny světy, takže to, na co hledíme, nevzniklo z viditelného.

Ábel věřil, a proto přinesl Bohu lepší oběť než Kain a dostalo se mu svědectví, že je spravedlivý, když Bůh přijal jeho dary; protože věřil, „ještě mluví, ač zemřel“.

Henoch věřil, a proto nespátřil smrt, ale Bůh ho vzal k sobě. „Nebyl nalezen, protože ho Bůh přijal.“ Ještě než ho přijal, dostalo se Henochovi svědectví, že v něm Bůh našel zalíbení. Bez víry však není možné zalíbit se Bohu. Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.

Matoušovo evangelium 2:1-12

Když se narodil Ježíš v judském Betlémě za dnů krále Heroda, hle, mudrci od východu se objevili v Jeruzalémě a ptali se: „Kde je ten právě narozený král Židů? Viděli jsme na východě jeho hvězdu a přišli jsme se mu poklonit.“

Když to uslyšel Herodes, znepokojil se a s ním celý Jeruzalém; svolal proto všechny velekněze a zákoníky lidu a vyptával se jich, kde se má Mesiáš narodit.

Oni mu odpověděli: „V judském Betlémě; neboť tak je psáno u proroka: „A ty, Betléme, v zemi judské, zdaleka nejsi nejmenší mezi knížaty judskými, neboť z tebe vyjde vévoda, který bude pastýřem mého lidu, Izraele.““

Tehdy Herodes tajně povolal mudrce a podrobně se jich vyptal na čas, kdy se hvězda ukázala.

Potom je poslal do Betléma a řekl: „Jděte a pátrejte důkladně po tom dítěti; a jakmile je naleznete, oznamte mi, abych se mu i já šel poklonit.“

Oni krále vyslechli a dali se na cestu. A hle, hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo to dítě.

Když spatřili hvězdu, zaradovali se velikou radostí.

Vešli do domu a uviděli dítě s Marií, jeho matkou; padli na zem, klaněli se mu a obětovali mu přinesené dary – zlato, kadidlo a myrhu. Potom, na pokyn ve snu, aby se nevraceli k Herodovi, jinudy odcestovali do své země.

„Hledám Boha!“ aneb O víře

U našich dveří se v minulém týdnu zastavili tři králové a vybírali na charitu. Tradice navazující na biblickou zprávu o cestě mágů do Betléma měla v historii různé podoby. Časem jsou z nich tři králové podle třech darů. V moderní době se ze tří králů stala sbírková akce Charity. A není to špatně. Ti králové či mudrci se u nás zastavili cestou, aby vybrali to bohatství, které chtějí předat dítěti. Dali jste jim nějaké drobné a oni se podepsali na dveře vašeho domu K+M+B+2022. Spíše jsou to však první písmena latinských slov „Christus Mansionem Benedicat,“ tedy „Tohle obydlí má Kristovo požehnání“...

Biblický text je skromný a stručný. Naši pozornost upoutá vzrušení v celém Jeruzalémě a Herodova odporná politická intrika. Jako dneska. Svět je nám představován jako intrika za intrikou a dnešní agenturní zprávy si nevšímají ničeho jiného. Jsme neustále udržováni v určité míře vzrušení a poslední dobou jsou lidé schopni vnímat jen další a další politické intriky. Máme se orientovat ve věcech velice odborných, které jsme nikde nestudovali. Sám jsem se ale učil pravidlu: Státnické věci, na kterých stojí pokoj a dobro, se dějí potichu.

Mágové se objevili v Jeruzalémě. Aby Matouš jejich příchodu dal význam, používá výraz, který vyjadřuje událost. Jeho mágové se doptávají veřejnosti, kde by měli hledat nově narozeného krále. Mágové předpokládají, že jde o veřejnou věc, kterou každý ví a zná. Správně usuzují, že veřejné mínění má svou důležitost. A tady je asi jejich první překvapení, že je to jinak. Nikdo nic neví.

Mám dojem, že lidé, kteří hledají nějaké východisko, spásu, záchranu; lidé, kteří se konečně odhodlají hledat Boha, předpokládají, že v tom biblickém světě, mezi osvícenými, filozofy a především zbožnými lidmi najdou nějakou odpověď na otázky po Bohu. A najednou nic nenajdou... A jak je vidno, ani v Jeruzalémě nemusí být jasno. Našli by odpověď mezi vyznavače Ježíše Krista? To je spekulativní otázka, ale položit si ji musíme. Osvícení, filozofové a Ježíšovi vyznavači... Dnes je třeba se ptát i jinde, určitě déle a hlouběji. Nějací mágové z východu? Možná i těch! A to i dnes. musíme počítat s tím, že hybateli pokroku nejsou západní, křesťanské a demokratické země. Ale východ.

A překvapení druhé: Mágové nedostali odpověď na svou otázku po nově narozeném králi Židů ani na královském dvoře. To už je opravdu divné. Ale oni vytrvali, protože jejich cit pro život a jeho zákonitosti nemohl lhát. Odpověď se našla až teprve v textech písmá. Z proroků se zprostředkovaně dozvěděli to, co nemohli zjistit politickým citem. Mají jít do Betléma a hledat tam. Tady je odpověď, proč je důležité číst a studovat Bibli. Ale ne formálně, protože kdyby proroky četli zákoníci a velekněží osobně, byli by v Betlémě už dřív. Určitě dřív, než mágové.

„Oni, mágové, krále vyslechli a dali se na cestu.“ (2:9) Když jim Herodes předával souřadnice a posílal je do Betléma, celkem průhledně je vzal do svých služeb. Copak tam nemohl jít sám? A některé překlady říkají, že se mágové přece vydali na cestu. Tohle zavánělo průšvihem. Ale oni věřili, že najdou a jako potvrzení dostali něco, čemu dobře rozuměli: Hele! „Hvězda, kterou viděli na východě, šla před nimi, až se zastavila nad místem, kde bylo to dítě. Když spatřili hvězdu, zaradovali se velkou radostí.“ (2:9n)

Dostali to, čemu rozuměli a co nemohlo lhát. Řekl bych, že tohle bylo třetí a radostné překvapení. A platí to tak dodnes, že ta biblická výpověď ladí a doplňuje se s tím, co přinášejí a rozpoznávají mágové z východu. To je možná velké překvapení i pro nás. My sami bez těch mágů nemůžeme nic. My nemůžeme být bez nenáboženských lidí, bez vzájemného hledání a poznávání. Lidé kolem nás, dokonce jinověrci nás doplňují v našem poznání.

V dubajském pavilónu EXPO 2020, nazvaném Mobility, kterým šejkové dávají najevo, jak rozumí světu a jeho dění, najdete tři postavy vyvedené v nadživotní velikosti do největší dokonalosti: Al Bakr (zeměpisec, žijící mezi lety 1040–1094 v evropské Cordobě), Ibn Battuta (cestovatel, žijící mezi léty 1304–1377, původem z Marakéše, z Maroka) a Ibn Madžíd (mořeplavec, kartograf, navigátor mořeplavce Vasco de Gama, 1432–1500). Nejen, že vypadají jako tři králové, ale vyjadřují nezpochybnitelný arabský podíl na našem, ba světovém rozvoji poznání a tihle lidé s námi tvořili náš novověk.

Když jsme v minulých úterních lekcích četli z listu Hebrejům, slyšeli jsme dvě prosté definice víry. Obě dvě ukazují na nízký práh víry. Ta první: „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a být si jist tím, co nevidíme.“ (Dopis Hebrejům 11:1) Jinými slovy: Vždycky se tu děje ještě něco, co neumíme poznat. Ale když jsme si jisti tím, že je to dobře, ač nevidíme. Když nedržíme všechno pevně ve svých rukou, ale vděčně doufáme, že se nemůžeme ztratit, tak jsme věřící. S touto vírou dojdeme nejen do Betléma, ale i na dobrý konec života.

A ta druhá definice, ten druhý popis víry: „Kdo k němu přistupuje, musí věřit, že Bůh jest a že se odměňuje těm, kdo ho hledají.“ (Dopis Hebrejům 11:6) Jinými slovy: Někde tady musí být. A já jej budu hledat a najdu jej, protože tak najdu smysl, tak to bude mít výsledek, tedy odměnu!

A pro nás, bratři a sestry: Nesmíme zvyšovat práh. Ke Kristu má vejít mnoho lidí! Nemusí něco cítit, jak my říkáme zvláště „zakoušet“. Ne, nemusí něco dělat, vyznávat, znát, odříkávat. Věří, když jsou si jisti, že někde tady musí být a že když jej hledají, tak to má smysl. Bůh nemá prázdné sklady. Těm, kdo jej hledají se odměňuje.

Víra má pak vysoké horizonty. To člověk i riskuje, například jako mágové, když se s doprovodem z Betléma vytratili jinou cestou. Určitě věděli, že Herodes za nimi poslal svou rozvědku. Tím, co udělali však pro Josefa a pro Marii získali cenné hodiny, ve kterých se s malým Ježíšem mohli vytratit. Víra se pak obětuje pro druhé - dělá si na ně čas, nelituje prostředků a sil. Víra má vysoký horizont oběti. A chce dojít až do cíle. A tím pozemským cílem je nebe. Když bude náš život vonět nebem, neztratíme se ani po smrti.